

Захарина. Така. (Отдъхва съ облекчение).

Мълчание.

Той. И сега ще искамъ да ми обещаете че ще му бждите върна и да останете такава — инъкъ ще му разкажа всичко.

Захарина. Обещавамъ.

Той. Пакъ грѣшите: който бърже обещава — не изпълнява, както оня, който получава въ заемъ пари, безъ да ги брои — не е честенъ платецъ.

Захарина. (Се смущава и трепва).

Той. (Гледа я изпитателно),

Захарина. Азъ ви моля да свършимъ.

Много ви съмъ благодарна.

Той. Вие приличате на ония деца, които — направили пакостъ, следъ като имъ простятъ, бързатъ да се отърватъ отъ окото на наставника, за да идатъ и извършатъ друга пакостъ.

Захарина. Говорете тогава.

Мълчание.

Той. Щомъ сте била тъй щастлива съ мъжа си, защо проявихте оная слабостъ къмъ художника?

Захарина. И азъ не знамъ... Не си дадохъ смѣтка...

Той. И ако не бѣхъ азъ, да дойда у васъ съ рискъ да бжда застрелянъ отъ мъжа ви...

Захарина. Азъ ви благодаря. И ще ви бжда вѣчно признателна.